

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2008. év október hó 7. és 14. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Ítéletet:

A lopás vétsége és más bűncselekmények miatt az I. rendű vádlott és társa ellen indult büntető ügyben a Fővárosi Bíróság, mint másodfokú bíróság 23.Bf.XVIII.6790/2007/7. számú ítéletét az alábbiak szerint **megváltoztatja**.

Az I. rendű vádlott magánokirat-hamisítással kapcsolatos cselekményét magánokirat-hamisítás vétsége kísérleteként (Btk.276.§) értékeli.

Az I. rendű vádlottat és a II. rendű vádlottat az ellenük társtettesként elkövetett lopás vétsége (Btk.316.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés I. fordulat) miatt emelt vád alól felmenti.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 3.600 (Háromezer-hatszáz) Ft és a harmadfokú eljárás során felmerült 10.800,- (Tízezer-nyolcszáz) Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Budapesti XVIII-XIX. Kerületi Bíróság a 2007. március 7. napján kihirdetett 11.B.XVIII.727/2004/59. számú ítéletével az I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki lopás vétségében, ezért megrovásban részesítette. Ugyanakkor az ellene sikkasztás büntette miatt emelt vád alól felmentette, míg a magánokirat hamisítás vétsége miatt indított eljárást megszüntette. A II. rendű vádlottal szemben a társtettesként elkövetett lopás vétsége miatt indult büntetőeljárást megszüntette. Megállapította, hogy az eljárás során felmerült 139.140 forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet kihirdetését követően az eljáró ügyész a nyilatkozattételre 3 napi gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül az I. rendű vádlott terhére a magánokirat hamisítás vétségében is a bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása, a II. rendű vádlott terhére lopás vétségében a bűnösség megállapítása és intézkedés alkalmazása érdekében jelentett be fellebbezést.

Az ítéletet az I. rendű vádlott és védője, valamint a II. rendű vádlott tudomásul vette.

A Fővárosi Főügyészség a Bfel.9255/2007/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, indítványozta az I. rendű vádlott bűnösségének megállapítását magánokirat hamisítás vétségében is, ezért vele szemben halmazati büntetesként pénzbüntetés kiszabását, a II. rendű vádlott bűnösségének a társtettesként elkövetett lopás vétségében történő megállapítását és ezért vele szemben próbára bocsátás alkalmazását.

A Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság a 2008. február 19. napján kihirdetett 23.Bf.XVIII.6790/2007/7. számú ítéletével a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság 11.B.XVIII.727/2004/59. számú ítéletét megváltoztatta és az I. rendű vádlott bűnösségét magánokirat hamisítás vétségében is (Btk.276.§), a II. rendű vádlott bűnösségét társtettesként elkövetett lopás vétségében (Btk.316.§ (1) (2) bekezdés I. fordulata, Btk.20.§ (2) bekezdés) megállapította. Az I. rendű vádlott lopás vétségeként értékelt cselekményét társtettesként elkövetettnek minősítette. A II. rendű vádlottat megrovásban részesítette. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta azzal, hogy a másodfokú eljárásban felmerült 3600 forint bűnügyi költséget az I. rendű vádlott köteles megfizetni.

A másodfokú bíróság ítélete ellen az I. rendű vádlott védője jelentett be fellebbezést felmentés érdekében, a II. rendű vádlott az ítéletet tudomásul vette, ezért az vele szemben 2008. március 25-én jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.316/2008. számú átiratában a védelmi fellebbezést nem tartotta megalapozottnak, kifejtette, hogy a másodfokon eljáró Fővárosi Bíróság az első fokú ítélet részleges hiányosságait az iratok tartalma alapján kiküszöbölte, a lopás vétsége tekintetében pontosította az elvitt tárgyak körét, a magánokirat hamisítás vétsége tekintetében, pedig behatárolta 2000. április 21. és október 19-e között azt az időtartamot, amikor megtörtént a hamis okirat felhasználása. Az így helyesbített, illetve pontosított tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, cselekményeiket a törvénynek megfelelően minősítette. A bűnösségi körülmények értékelése alapján, pedig méltányos joghátrányt alkalmazott mindkét vádlottal szemben. A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A nyilvános ülésen a védő a felmentés érdekében bejelentett fellebbezését fenntartotta. A vagyon elleni bűncselekmény tekintetében kifejtette, hogy a vádlottak esetében az eltulajdonítási szándék nem bizonyítható, a vádlottak

kényszerhelyzetben voltak, ugyanis az általuk eladott lakást kiürítve kellett átadni, ezért került sor a bútoroknak és egyéb berendezési tárgyaknak az elszállítására. Azok később is hiánytalanul megvoltak, az állítólagos sértett - az I. rendű vádlott édesanyja - utóbb megbocsátott és a vádlottak használatában hagyta továbbra is a bútorokat. A magánokirat hamisítással kapcsolatban azt az álláspontját fejtette ki, hogy a valótlan tartalmú magánokirat - lemondó nyilatkozat - elkészítését az I. rendű vádlott nem vitatta, azonban ennek felhasználása nem történt meg és ennek tényét az eredeti vádirat sem tartalmazta. Ezért került sor első fokon az I. rendű vádlottal szemben az eljárás megszüntetésére. A kifejtettek alapján indítványozta bűncselekmény hiányában mindkét vádpont alól védenca felmentését.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek a nyilvános ülésen jelen volt képviselője az írásban előterjesztett átiratban foglaltakat fenntartotta, a védelmi fellebbezés elutasítását és a másodfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását indítványozta.

A bejelentett védelmi fellebbezésre tekintettel a harmadfokú bíróság a Be.387.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján felülbírált a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet és az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárást. A felülbírálat során megállapította, hogy az ügyben eljáró első- és másodfokú bíróságok az eljárási szabályokat alapvetően megtartották, ügyfelderítési kötelezettségüknek eleget tettek, a bizonyítékokat összegyűjtötték, és azokat egyenként és összességükben is értékelték. Tekintettel arra, hogy az első- és másodfokú bíróságok ítélete több bűncselekménnyről rendelkezett, a fellebbezés folytán a harmadfokú bíróság az ítéletek minden rendelkezését felülbírált (Be.387.§ (2) bekezdés).

A felülbírálat során a harmadfokú bíróság észlelte, hogy a Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság 23.Bf.XVIII.6790/2007/7. számú ítéletének tényállása annak ellenére, hogy az első fokon eljáró a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság 11.B.XVIII.727/2004/59. számú ítéletének tényállását a magánokirat hamisítás vétsége vonatkozásában az elkövetési idő tekintetében kiegészítette, mégis részben hiányos, ezért megalapozatlan (Be.351.§ (2) bekezdés b./ pont). A helyes tényállás azonban a harmadfokú bíróság szerint a bűnügyi iratok tartalma alapján megállapítható, ezért a Be.388.§ (2) bekezdés alkalmazásával a másodfokú ítélet 3. oldal (4) bekezdését a nyomozati iratok I. példányának 133. oldalán elfekvő átirat alapján azzal egészíti ki, hogy:

„A tényállás III. pontjában az I. rendű vádlott a Budapesti XVIII. Kerületi Vagyonkezelő Rt-nek címezett és általa készített valótlan tartalmú okiratot pontosan meg nem határozható időben, de 2000 április 21. és október 19. napja között átadta ügyvédjének az adás-vételi szerződés megkötése érdekében. A nyilatkozatnak a címzetthez való továbbítása azonban nem történt meg.”

A másodfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás a fenti kiegészítéssel mindenben megalapozott, mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt

hiányosságoktól, ekként irányadóvá vált a harmadfokú eljárásban is (Be.351.§ (1) bekezdés).

Az ítéleti tényállás III. részének kiegészítésére tekintettel a harmadfokú bíróság megállapította, hogy tévedett a másodfokú bíróság akkor, amikor az I. rendű vádlott bűnösségét a magánokirat hamisítás vétségének (Btk.276.§) befejezett alakzatában megállapította. Az I. rendű vádlott által készített valótlan tartalmú lemondó nyilatkozat csak akkor lett volna alkalmas a célzott joghatás kiváltására, ha azt az I. rendű vádlott vagy ügyvédje a Budapesti XVIII. Kerületi Vagyonkezelő Rt-hez a lakás tulajdonjogának megszerzése érdekében benyújtotta volna. Ez azonban a Vagyonkezelőnek a nyom. ir. I. kötetet 133. oldalán elfekvő átirata szerint nem történt meg, az I. rendű vádlott a lakásvásárlás lehetőségével nem élt. Ugyanakkor megállapítható volt, hogy az I. rendű vádlott azzal a magatartásával, hogy az általa készített valótlan tartalmú lemondó nyilatkozatot annak érdekében adta át ügyvédjének, hogy az a lakásvásárlással kapcsolatos ügyében a Vagyonkezelőnél eljárjon, a bűncselekmény elkövetését(a magánokirat-hamisítás vétségét) megkezdte, de azt nem fejezte be, mert az I. rendű vádlott ügyvédje a hamis tartalmú magánokiratot - bár annak a lehetősége fennállott - nem továbbította a Vagyonkezelőhöz, így annak felhasználása nem történt meg. Ezért a harmadfokú bíróság álláspontja szerint az I. rendű vádlott a Btk.276.§-ába ütköző magánokirat hamisításának vétségének, a Btk.16.§ szerinti kísérletét valósította meg, ezért az I. rendű vádlottnak a magánokirat hamisítással kapcsolatos cselekményét magánokirat hamisítás vétsége kísérleteként értékelte.

A kifejtettekre tekintettel a harmadfokú bíróság csak részben értett egyet a fellebbviteli ügyészségnek a magánokirat hamisítással kapcsolatos jogi álláspontjával, míg a védőnek e bűncselekmény vádja alóli felmentést célzó fellebbezését nem osztotta.

Helytállónak találta ugyanakkor a védőnek a vagyon elleni bűncselekmény vádja alóli felmentésre irányuló álláspontját. A harmadfokú bíróság a rendelkezésére álló iratok tartalma alapján megállapította, hogy sem az első fokon eljáró Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság, sem a másodfokon eljáró Fővárosi Bíróság az ítéletének a tényállásában a lopás vétsége tekintetében nem állapította meg, hogy az I. rendű vádlott és a II. rendű vádlott, az I. rendű vádlott édesanyja tulajdonát képező bútortárgyat és egyéb berendezési tárgyat a közös önkormányzati lakásból eltulajdonítási szándékkal vitték volna el az új lakásukba. Erre nézve ugyanakkor a bűnügyi iratok tartalma alapján az állapítható meg, hogy mindkét vádlott következetesen azzal védekezett, hogy a közös tulajdonú bérlakás eladásakor a vádlottak és a sértett nem álltak beszélő viszonyban egymással, külön lakásban is éltek, ugyanakkor a közös tulajdonú lakást kiürítve kellett átadni a vevőnek és ezért került sor a bútortárgyaknak és egyéb berendezési tárgyaknak az elszállítására az I. és II. rendű vádlott új közös lakására. Ezeket a tárgyakat lényegében a vádlottak hiánytalanul megőrizték és azokat utóbb a sértett rendelkezésére bocsátották, aki azonban jogfenntartás mellett a vádlottak használatába adta a bútortárgyakat.

A Btk.316.§ (1) bekezdése szerint, aki idegen dolgot mástól azért vesz el, hogy azt eltulajdonítsa, lopást követ el. A törvényi tényállást megvalósító magatartás tehát célzatos, megvalósulásához a lopási (elvételi) szándék megléte szükséges. Ilyen szándékot a vádlottak terhére sem az első fokú, sem a másodfokú bíróság nem állapított meg, ezért a harmadfokú bíróság az I. rendű vádlottat az ellene társtettesként elkövetett lopás vétsége miatt emelt vád alól a Be.6.§ (3) bekezdésének a./ pontjára figyelemmel a Be.331.§ (1) bekezdése alapján felmentette.

A Be.349.§ (2) bekezdése értelmében - figyelemmel a Be.385.§-ára - a bíróság a fellebbezéssel nem érintett vádlottat felmenti, ha a fellebbezéssel érintett vádlott tekintetében is ugyanígy határoz. Tekintettel arra, hogy a Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság a II. rendű vádlott bűnösségét a társtettesként elkövetett lopás vétségében megállapította, és ezért őt megrovásban részesítette, a harmadfokú bíróság a felhívott törvényi rendelkezésre tekintettel a II. rendű vádlottal szemben is a Be.6.§ (3) bekezdésének a./ pontjára figyelemmel a Be.331.§ (1) bekezdése alapján felmentő rendelkezést hozott.

A II. rendű vádlottal kapcsolatban észlelte a harmadfokú bíróság, hogy a másodfokú ítéletben névelírás történt, ezért azt a fentiek szerint helyesbítette.

A kifejtettekre tekintettel a harmadfokú bíróság nem értett egyet az ügyésznek a vagyon elleni bűncselekmény vonatkozásában kifejtett azon álláspontjával, mely szerint az I. és II. rendű vádlottak bűnösségét a társtettesként elkövetett lopás vétségében az eljáró első- és másodfokú bíróságok helytállóan állapították meg, ezért az ügyésznek a másodfokú ítélet helybenhagyására vonatkozó indítványát nem osztotta.

A harmadfokú bíróság Be.398.§ (1) bekezdése alapján változtatta meg a másodfokú bíróság határozatát, míg annak egyéb törvényes rendelkezéseit - így az I. rendű vádlottal szemben alkalmazott megrovás intézkedést - a Be.397.§ alapján helybenhagyta.

A harmadfokú bíróság megállapította, hogy az I. rendű vádlott vonatkozásában 10.800 forint bűnügyi költség merült fel, amelyet a Be.381.§ (2) bekezdés alapján az állam visel, miután a fellebbezés eredményre vezetett.

Budapest, 2008. évi október hó 14. napján

Dr. Szigeti Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hildenbrand Róbert s.k.
előadó bíró

Dr. Révész Tamásné s.k.
bíró

A Fővárosi Bíróság 23.Bf.XVIII.6790/2007/7. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 2.Bhar.136/2008/5. számú ítéletében foglalt változtatással az I. rendű vádlott és a II.

rendű vádlott vonatkozásában 2008. október 14. napján jogerőre emelkedett és az I. rendű vádlottal szemben végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2008. évi október hó 14. napján

Dr. Szigeti Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:

Ónodi Gáborné
bíróági ügyintéző